

НИКОГА ДА НЕ СЕ ПОДСМИВАШЪ

(Изъ „Българе отъ старо време“)

Дѣдо Любенъ обича Ивана, както обикновено голѣмитѣ люде обичатъ своитѣ кученца или своитѣ котараци, защото и Иванъ е едно отъ ония сжщества, които сж слѣпо привързани къмъ своитѣ господари. Иванъ е живѣлъ у дѣда Любена цѣли двадесетъ и четире години, но само еднажъ е ималъ причина да бжде недоволенъ отъ своя господаръ. Това се случило така. Еднажъ дѣдо Любена го втресло, и той попиталъ Ивана:

— Иване бре, не знаешъ ли, какъ се лѣкува треска?

— Не се сърди много и треската ще ти премине. Ти си сърдитъ човѣкъ, и затова те тресе, — рекълъ Иванъ.

Преминали цѣли петъ години, и Иванъ забравилъ за тая случка. Но дѣдо Любенъ я помнѣлъ. Еднажъ втресло Ивана, и той не дошълъ да подава на господаря си вино. Когато дѣдо Любенъ яде, то Иванъ трѣбва да стои предъ него диванъ-чипразъ¹⁾ и да му подава вино изъ едно малко сребърно тасенце.

— Де е Иванъ? — попиталъ дѣдо Любенъ.

— Втресло го е, — казала баба Любеница.

— Викай го да дойде.

— Плюскай и безъ него... Остави човѣкътъ да полежи... Човѣкъ ли си ти или дяволъ?

— Викай го да дойде, — извикалъ дѣдо Любенъ — и баба Любеница отишла да изпълни волята му.

¹⁾ Турска дума, която значи: право, стройно.